

PASTORITX

plural TERRIS PASTORIIS 'terres de pasturatge'. Cf. el val. *Penyapastor* que acabem de citar, i *Rocapastora* (gran planell de pasturatges damunt un cingle a la serra empordanesa del Mont, cèlebre des que la cantà Verdagner) ROKKA PASTÖRIA 'penyal de pasturatges'. En tots els casos l'accent traslladat a la síl·laba final, com, en general, als noms mossàrabs mallorquins: *Cos-titx*, *Mortitx*, *Castellitx*, *Calderitx*, etc. La llengua ha vacil·lat entre la terminació *-uritx* i *-oritx*; la pronúncia popular dels llocs és *Pasturitx*, com havien notat Coromines mateix i Mascaró. El canvi de *-uritx* en *-oritx* pot ser ultracorrecció de la mena de *fogir*, *delobí*, etc., o bé pot venir ja de l'àrab, que davant una *r* canvia totes les *uu* en *oo*, com ara *Morvedre*, de *murum veterem*, o *Mortitx*, que pròpiament és 'en les murtes'.

PATANA, *na* (Santa Margalida, Mall.)

Ni tan sols Coromines pot ara concretar si és sementer, roçal, etc.; només tenim nota de recollit, en els llocs, per Coromines, i que, en la seva monografia, va suggerir la possibilitat que, en realitat, el nom original fos *Nepatana*, derivat del nom de planta NEPETA 'nepta', que seria un derivat mossàrab d'aquest nom de planta, amb terminació adjectiva *-ana*. Cf., però, el següent.

PATARRÀ, *Pou de na* (Alaior, Men. 7, j-9)

Gran pou prehistòric de 45,80 metres de profunditat, amb 199 graons excavats a la mateixa penya, igual que l'arrambador, de mig metre d'amplària. Es troba a un dels poblats talaiòtics més importants de l'illa: Torralba.

Parlant del probable parentiu d'aquest nom amb el d'*Albatarre* (> *Albatàrrec*) i del basc *petarr* 'lloc costerut', Coromines¹⁰ diu:

«L'estudi de la toponomàstica balear forneix raons, que aquest no és el lloc de detallar, per sospitar que, tant la *-á* tònica com *na*, puguin ésser secundàries, car alguns diuen *la Patarrà*. I si dins Sardenya i Còrsega es troben tants elements pre-romans amb afinitats basques, ¿per què dubtaríem que n'hi hagi hagut a Menorca? És clar que a una deu (ullal, font, raig d'aigua), l'aigua de la qual es pujava per aquelles escales, li convindria el nom de 'pujada abrupta'. És, doncs, una etimologia seductora, però em

10. Joan COROMINES, *Estudis de toponímia catalana* (Barcelona, Barcino, 1965-1970), vol. 1, p. 213.